Cristi Mitran - Plimbarea catre casa

-Am un vis care se tot repetă. În visul ăsta spun că mă duc la plimbare, dar cînd se închide ecluza îmi dau seama că nu am costum spaţial.

-Şi?

-Şi nimic. Mă trezesc gîfîind de parcă cineva mi-ar fi scos tot aerul din plămîni.

-Îmi imaginez.

-Nu cred. Ai păţit vreodată aşa ceva? Nu e ca atunci cînd visezi că păşeşti în gol şi te trezeşti brusc. Mă simt de parcă aş fi fost la un pas de moarte şi tot corpul meu e în fibrilaţii. Nu mai reuşesc să adorm la loc după aia şi în unele nopţi mă gîndesc că ar fi mai bine să nu mai dorm niciodată.

Harper notă ceva în carneţelul său şi-l închise. Se scărpină sub bărbie cu pixul şi apoi îl aruncă spre masă, urmărindu-l cum pluteşte încet către tăblia de plastic alb. De pe partea cealaltă a mesei, Collins privi şi el zborul pixului, care se rotea leneş pe axa sa verticală.

-Ai avut cumva traume în copilărie legate de spaţii închise sau privare de oxigen? întrebă Harper.

-Nu.

-Visele astea au început cînd ai ajuns aici?

-Nu imediat; la ceva vreme după. Nu mai ştiu exact cînd. Am pierdut noţiunea timpului aici.

Harper oftă. Pixul încă mai zbura.

-John, adevărul e că nimeni nu a avut şansa să studieze efectele prelungite ale vieţii în habitate închise cu gravitaţie joasă.

-S-ar putea să-mi fac singur chestia asta? Să-mi induc subconştient coşmaruri?

Pixul lovi masa şi ricoşă în sus, dar nu mai avu destulă energie cinetică să se ridice prea mult.

-Inconştient, nu subconştient. Da, s-ar putea. Totul e doar în mintea ta, dar nu pot să-ţi spun dacă e vina mediului sau doar vina ta.

Collins dădu din cap şi se ridică de la masă, mergînd spre uşă cu paşi mari.

-John, pot totuşi să-ţi dau ceva să te ajute să dormi noaptea.

-Noaptea aici durează două săptămîni, răspunse Collins şi uşa se glisă în urma sa.

***

John Collins se trezi icnind, deschizînd ochii şi văzînd cum respiraţia lui sacadată abureşte gemuleţul aflat la cîţiva centimetri de faţa sa. Se afla întins într-un spaţiu închis şi rece, ca într-un un sicriu aruncat în spaţiu şi lăsat să plutească în derivă. Dincolo de micul geam aburit nu se vedea nimic. Nu putea să-şi mişte mîinile sau picioarele.

Trebuie să fiu tot pe Lună, îşi spuse Collins. Într-o unitate criogenică. Îmi amintesc că am ajuns aici, dar cînd am fost îngheţat? Cît a trecut? De ce nu vede nimeni că m-am trezit? Aia e o lumină?

Collins credea că se înşelase, dar chiar văzuse o lumină pîlpîind pentru o secundă de cealaltă parte a geamului. Lumina mai pîlpîi o dată şi apoi se aprinse ca un soare în vid. Un soare mic şi roşu care arăta ca o lumină de avarie.

Cu un fîsîit prelung, capacul de deasupra sa începu să se mişte şi John Collins fu expus complet aerului îngheţat al lumii de afară. Se ridică în fund, trăgînd de marginile metalice ale cutiei sale, şi privi în bezna din jur. Becurile din cameră începeau să se aprindă rînd pe rînd, aducînd lumină în ceea ce John recunoscu drept fostul său dormitor.

Sistemele de urgenţă încep să pornească. Asta e bine. Am oxigen şi căldura ar trebui să se facă simţită în curînd. Dar de ce mă dor toţi muşchii? Cît am stat îngheţat? Atrofie – da, ăsta e cuvîntul…

-JOHN? o voce răsună în sălbăticie.

***

-Nu crezi că sîntem în urma vremii noastre? întrebă Truman, jucîndu-se cu lingura în pasta galbenă de pe tava sa.

-Ce vrei să zici? îi răspunse Collins, molfăind o pastă ceva mai gri.

Cei doi astronauţi stăteau unul lîngă altul în sala de mese şi mîncau fără entuziasm ceea ce savanţii numeau „mîncarea spaţială a viitorului” – un fel de pastă cleioasă, dar foarte nutritivă – în timp ce priveau reportajul de ştiri BBC pe un ecran plat, inserat în peretele de polimer. Reportajul era chiar un interviu cu ei, luat la scurt timp după venirea lor pe staţie.

„Da, nu mi-am imaginat vreodată că o să ajung pe Lună…” spunea pe sticlă un John Collins entuziasmat.

-Chestia asta e transmisă în toată lumea? întrebă acelaşi Collins, dar cu mai puţin entuziasm.

-Cred că da, răspunse Truman, ridicînd privirea spre ecran. Ne-au luat interviul ăsta acum vreo lună, nu?

-Parcă… Ce ziceai de vremea noastră?

-Ziceam că lucrurile nu se întîmplă atît de repede pe cat am fi crezut. În anii şaizeci toată lumea credea că peste patru decenii o să avem maşini zburătoare şi colonii în Alfa Centauri.

„Da, ştiinţa a făcut salturi imense în ultimele decenii. Altfel nu v-am fi răspuns astăzi la întrebări de pe această staţie Lunară!”, Samuel Truman răspundea la televizor reporterului de pe Pămînt.

-Dacă scriitorii de SF din anii şaizeci ar fi ştiut că o să ne ia mai mult de jumătate de secol să colonizăm Luna, cred că s-ar fi lăsat de meserie. Ştiai că Konstantin Tsiolkovsky a fost printre primii care au sugerat posibiliatea unei colonii lunare? Vorbim de un savant care s-a născut în secolul nouăsprezece! Ce naiba a durat atît?

Ca să nu mai zic că nici măcar nu avem planuri definitive pentru colonizarea altor planete, sau motoare care să ne ducă acolo în timpi rezonabili, continuă Truman mestecîndu-şi pasta.

-Poate lumea aşteaptă prea multe de la NASA. Lucrurile nu merg întodeauna aşa cum te aştepţi.

„Da, am avut un zbor foarte liniştit şi totul a mers conform planului. Ne-am zis că, dacă Armstrong a putut să aterizeze pe Lună acum cinczeci şi şase de ani, putem şi noi s-o facem,” spunea Collins rîzînd împreună cu reporterul, deşi cînd dăduse interviul prezentatorul BBC de pe Pămînt rîsese de abia peste un minut, atît cît dura ca să ajungă semnalul la el. În versiunea televizată acea diferenţă de timp fusese tăiată.

Truman dădu din cap şi îşi lăsă privirea înapoi în tavă. Mai luă o înghiţitură din pastă şi apoi lăsă lingura jos.

-Cîteodată cred că noi, oamenii, ne sabotăm subconştient, ca rasă.

-Inconştient, nu subconştient, îl corectă Collins.

-Cred că avem o frică primară în noi, o teamă de necunoscut. Şi ce e mai necunoscut decît un spaţiu infinit şi ostil?

„Da, e minunat să te uiţi pe hublou şi să vezi Pămîntul în totalitatea sa, rotindu-se singur în spaţiu. Îţi dai seama cît de fragil şi important este," îşi spunea Collins replicile pe care le repetase conştiincios înainte de interviu.

Truman se ridică şi schimbă canalul, setînd ecranul să arate imagini ale suprafeţei lunare, filmate de camerele exterioare.

-Uită-te la piatra asta sterpă, John. Ce căutăm aici? Cum ajutăm omenirea, reparînd panouri solare şi făcînd ture pe benzi de alergare ca să nu ni se atrofieze muşchii picioarelor? Nu aşa mi-am imaginat viitorul. Nu ştiu, poate nu sîntem destul de inteligenţi să cucerim spaţiul.

Collins îşi abandonă şi el tava cu mîncare şi se uită la peisajul selenar de pe ecran.

-Are totuşi un fel de linşte stranie, spuse el şi Truman dădu din cap. O tăcere chiar melancolică, ca şi cum aici s-ar fi oprit pentru totdeauna omul.

***

-JOHN? JOHN, NU MĂ ASCULŢI.

-Pentru că nu eşti adevărat. Eşti doar în mintea mea. Am halucinaţii de la somnul criogenic, răspunse Collins şi pentru o clipă nu fu sigur dacă chiar rostise vorbele sau doar le gîndise.

Propriul său ecou, răsunînd pe coridorul întunecat, îl convinse că vorbise cu voce tare. Collins stătea în pragul uşii glisante, pe care o forţase cu cîteva minute în urmă deoarece nu voise să se deschidă, şi privea în lung pe coridorul principal al bazei. Luminile de urgenţă din tavan aprindeau pe rînd, iluminînd coridorul lung şi dezvăluind un peisaj dezolant. Unele uşi erau deschise pe jumătate, altele erau înţepenite în loc, şi peste tot se depuse un strat fin de praf, semn că nimeni nu trecuse pe acolo de ceva vreme. Collins străbătu încet coridorul, deschizînd acele uşi care încă mai funcţionau şi uitîndu-se după colegii săi.

-JOHN, NU SÎNT O HALUCINAŢIE. DACĂ TU DOAR ÎŢI IMAGINEZI VOCEA MEA, ATUNCI CINE A PORNIT SISTEMELE DE MENŢINERE A VIEŢII?

-Au pornit automat. De ce vorbesc singur?

-NIMIC NU E AUTOMAT, JOHN. ŞI NU VORBEŞTI SINGUR. NU EŞTI SINGUR, JOHN, NU VEI MAI FI NICIODATĂ SINGUR.

-Taci puţin, încerc să gîndesc.

Collins ajunse în sala de mese şi o descoperi la fel de pustie ca dormitoarele. Două tăvi stăteau pe o masă şi mîncarea de pe ele se stricase de ceva vreme. Collins simţi că îl lasă picioarele şi se aşeză pe un scaun, trăgîndu-şi răsuflarea. Muşchii săi încă nu îşi reveniseră.

-JOHN, NU AR TREBUI SĂ TE MIŞTI ÎNCĂ. NU ŢI-AI REVENIT DIN CRIOGENIE.

-Ţi-am zis să taci!

-JOHN, UITĂ-TE LA TINE, spuse vocea distantă şi rece, iar televizorul din perete se aprinse.

Collins fu surprins de zgomotul televizorului care se aprinse brusc şi ridică privirea către ecran. Se văzu pe el, uitîndu-se la televizor, în sala de mese pustie şi întunecată.

***

-Dacă mintea umană şi-ar folosi toţi neuronii simultan, pentru o singură secundă, ar face aproximativ 10 la puterea a 14-a operaţii. Dar sîntem departe de limita asta, mai ales unii dintre noi – nu atinge aia!

Collins îşi retrase mîna, lîsînd afişajul electronic al calculatorului în pace. În partea cealaltă a laboratorului, Kilby bătea ceva la o tastatură.

-Cum ziceam, 10 la a 14-a. Chestia e că am avut tehnologia de cîţiva ani buni. Odată ce am reuşit să construim procesoarele în trei dimensiuni, folosind nanotehnologie, treaba a fost ridicol de uşoară, iar mingea a fost aruncată în terenul celor care cartografiau mintea umană. Nu am ştiut multă vreme cum funcţionează propriile noastre minţi şi încă nu sîntem siguri de unele chestii.

Kilby se întoarse către Collins şi îşi aranjă ochelarii pe nas.

-Şi de ce e atît de important să construim calculatoare inteligente?

-Nu inteligente. Conştiente!

-Conştiinţa e subiectivă. Nu ai cum să demonstrezi că un calculator este conştient.

-Lasă-mă cu retorica de doi bani, spuse Kilby întorcîndu-se la ecranul său. E foarte posibil să transformi procesele minţii umane în algoritmi. Şi odată ce ai cartografiat toate zonele creierului, le-ai transpus funcţiile în algoritmi şi ai programat aceşti algoritmi într-un calculator care poate să facă un număr de operaţiuni egal cu cel al creierului uman, ai obţinut un calculator conştient.

-Sună dubios, obiectă Collins.

-Nici măcar nu ai auzit partea importantă…

-Încă nu sînt convins că premizele sînt corecte.

-O să fii convins cînd vezi rezultatul final. Pentru că toată şmecheria constă în faptul că creierul nostru nu o să meargă niciodată la mai mult de 10 la a 14-a operaţii pe secundă, pe cînd hardware-ul poate fi îmbunătăţit peste această limită. Dar partea şi mai bună e că nici nu mai trebuie să facem noi asta. Un calculator conştient s-ar putea îmbunătăţi singur. Inteligenţa sa ar creşte exponenţial şi ar depăşi-o pe a noastră într-o clipită.

-Şi de ce ar trebui să ne bucurăm de asta?

Kilby se roti din nou către el şi oftă:

-Nu înţelegi? O super-inteligenţă artificială ar însemna sfîrşitul ştiinţei umane. Un asemenea calculator ar putea descoperi lucruri pe care noi nici măcar nu le putem concepe. La fel cum fizica noastră nu mai funcţionează într-o gaură neagră, ştiinţa noastră nu ar mai însemna nimic în faţa unei super-inteligenţe artificiale. Nu am mai ştii ce s-ar putea întîmpla din momentul în care o astfel de inteligenţă devine conştientă.

Collins se sprijini de perete şi se scărpină la ceafă, încreţindu-şi fruntea:

-Cred că am văzut un film pe tema asta. Cum se termina? Ah, da, maşinile ne foloseau pe post de baterii!

Kilby îşi ridică mîinile în aer şi scoase un strigăt exasperat:

-O să te iei după ce spune un film de la Hollywood? Orice astfel de inteligenţă ar fi constuită în asemenea fel încît să fie inerent prietenoasă faţă de umanitate. John, ştii cum sînt făcute filmele sau cărţile. Au nevoie de un subiect tare şi senzaţional. Nimeni nu s-ar uita la un film în care omenirea face un super-calculator care ne salvează pe toţi şi totul

se termină cu bine. Monştrii care se întorc împotriva propriilor creatori sînt mult mai interesanţi.

***

-JOHN, EŞTI BINE?

Collins îşi sprijini capul în mîini şi fixă cu privirea tăblia mesei. Totul în jurul său era învăluit de o tăcere mormîntală, oarecum melancolică. Televizorul încă mai mergea şi astronautul se uită din nou la el, examinîndu-şi propriul chip. Descoperi că e foarte tras la faţă şi foarte palid, ca o fantomă care bîntuie acele coridoare pustii de secole întregi.

Sînt eu acolo pe ecran? Nu semăn cu mine. Arăt mai degrabă ca cineva pe care l-am cunoscut odată, într-un loc foarte îndepărtat. Eram tot eu? Întreg corpul uman se regenerează în şapte ani, fiecare celulă este înlocuită de una mai tînără. Ce e un corp în cele din urmă? Ce e un om. Mai contează? Sînt aici acum.

Nu, nu sînt bine.

***

-Eşti gata?

Collins se privi pe el însuşi în vizorul lui Truman şi ridcă degetul mare în semn de OK.

-Hai să mergem la plimbare.

Uşa ecluzei se deschise şi cei doi bărbaţi păşiră pe suprafaţa selenară, costumele lor albe contrastînd puternic cu bolta neagră. Truman căra o trusă albă. Se deplasau în salturi mici, ridicînd praful gri în urma lor şi lăsînd imprimeuri detaliate ale tălpilor bocancilor pe nisipul fin. Acel praf blestemat era foarte abraziv şi intra în orice, de la gurile de ventilaţie la panourile solare.

Cei doi astronauţi făceau adesea controale de rutină la instalaţiile exterioare ale bazei, care semăna cu un ou gigant înfipt în suprfaţa lunii şi flancat de două şiruri de panouri.

-Era numărul unsprezece, nu? întrebă Truman.

-Da, răspunse Collins, arătînd cu mănuşa albă spre al doilea şir de panouri solare.

Continuară către panoul spre care arătase Collins. Liniştea care îi învăluia era ireală. Collins îşi auzea propria respiraţie în cască şi îşi simţea inima bătînd puternic în piept. Era mereu nervos cînd ieşea afară.

Ajunseră la panoul numărul unsprezece şi Truman îşi deschise trusa, scoase o şurubelniţă şi începuse să scoată şuruburile. Collins privi către Pămînt, mai precis emisfera nordică, care strălucea imens la orizont, reflectînd lumina solară.

-Nu e minunat?

Truman mormăi în casca sa.

-Astronauţii de pe Apollo 8 au fost primii oameni care au văzut Pămîntul din spaţiu în întregimea sa? continuă Collins. Cum crezi că s-au simţit?

-Nu ştiu cum s-au simţit ei, dar eu simt că vreau să mă întorc acasă, deşi nu cred că acel loc mai există. Acasă e mai mult un timp decît un loc, comentă Truman scoţînd ultimul şurub şi desfăcînd panoul. Cîteodată îmi vine greu să cred că mă mai pot întoarce şi, chiar dacă m-aş întoarce, nu aş mai fi acelaşi om.

-Sam, am mai avut discuţia asta o dată…

-Ce? întrebă Truman ridicînd privirea din interiorul panoului.

-Cînd eram în Teheran, în 2011. După ce ne-am prăbuşit cu elicopterul. Mi-ai zis acelaşi lucru, cuvînt cu cuvînt.

-Serios. Cred că am uitat…

-Da, si eu credeam că am uitat.

Truman se concentră din nou asupra panoului stricat şi Collins îl ocoli, îndreptîndu-se spre planeta care se rotea la orizont.

-Sam, eu cred că astronauţii ăia se simţeau în acelaşi timp terifiaţi şi exaltaţi. Erau terifiaţi deoarece realizaseră cît de mici şi neimportanţi sînt, cu tot cu planeta lor, şi erau exaltaţi deoarece realizaseră de unde au plecat şi unde au ajuns. Aceasta este chintesenţa spritului uman, secretul care ne-a ridicat pînă la stele. Am avut mereu curajul să încercăm…

-Despre ce vorbeşti?

Collins se întoarse către el, cu spatele la Pămîntul albastru.

-De cînd am ajuns aici am o senzaţie ciudată, spuse el, respirînd un pic mai greu. Mă simt de parcă aş fi îndoctrinat pentru ceva, de parcă retrăiesc clipe şi senzaţii similare, dar mereu un pic diferite.

Truman clătină din cap şi vocea sa neliniştită răsună în casca lui Collins.

-John, te simţi bine?

-Nu. Vreau să încerc ceva… spuse Collins şi expiră brusc, aburindu-şi vizorul.

Collins îşi ridică apoi mîna dreaptă şi o duse către cască, ridicînd vizorul şi lăsînd tot aerul din costum să iasă afară. Apoi zîmbi scurt către Truman şi inspiră adînc, înnecîndu-se datorită lipsei de oxigen. Închise ochii şi cînd îi deschise din nou se uita la alt geam, care nu era vizorul său, dar era la fel de aburit.

***

-JOHN, EŞTI BINE?

Collins se ridică brusc de la masă şi trecu pe lîngă ecranul televizorului, fugind pe coridorul întunecat.

-JOHN, RITMUL TĂU CARDIAC S-A ACCELERAT. EŞTI NELINIŞTIT. CE VREI SĂ FACI?

Nu. Nu te aud, nu mai vorbeşti. Ştiu ce trebuie să fac. Dacă nu e deja prea tîrziu…

Collins ignoră vocea şi făcu stînga la prima intersecţie de coridoare. Trecu de primele trei uşi, oprindu-se la a patra.

-JOHN, HAI SĂ DISCUTĂM.

Nu.

Collins se opinti în uşa care nu voia să se deschidă şi pînă la urmă o urni destul cît să treacă. Coborî pe scara de acces într-un tunel slab iluminat, aplecîndu-se ca să nu se lovească de ţevi şi cabluri.

-JOHN, OPREŞTE-TE. TE ROG SĂ NU FACI CEVA CE O SĂ REGREŢI.

Collins ajunse la altă uşă, care nu voia să se deschidă sub nici o formă.

-ŞTII CĂ NU POT SĂ TE LAS SĂ TRECI DE UŞA ASTA.

Astronautul nu se lăsă păgubaş, ci deshise panoul de control adiacent uşii, rupînd tastatura şi trăgînd de fire. Rupse trei fire şi le legă între ele, iar uşa glisă imediat în perete.

Se numeşte deschidere în caz de urgenţă. Dacă erai atît de deştept ştiai.

-JOHN, DE CE FACI ASTA?

Collins continuă pe coridor pînă ajunse la o altă bifurcaţie. Făcu din nou stînga şi găsi o uşiţă mică de acces, care dădea într-un spaţiu foarte îngust. Collins se tîrî înauntru şi se întoarse pe spate, pipăind tavanul. Găsi repede mînerul care-l căuta şi deschise trapa. Deasupra sa se aflau mai multe panouri transparente de plastic, pe care erau tipărite diferite instrucţiuni care spuneau, sub o formă sau alta, să nu te atingi de ce era înauntru.

-JOHN, NU OBŢII NIMIC ÎN FELUL ĂSTA.

Collins desfăcu primul panou transparent şi scoase prima plăcuţă. Era lungă şi subţire şi conţinea miliarde de nanoprocesoare.

-JOHN…

Nu e nici un John aici.

Collins scoase a doua plăcuţă şi a treia plăcuţă. Apoi trecu la următorul panou.

-JOHN, DOCTORUL KILBY M-A ÎNVĂŢAT UN CÎNTEC. SE NUMEŞTE DAISY… VREI SĂ ŢI-L CÎNT?

Sigur.

Collins trecu la ultimul panou şi smulse toate plăcuţele. Vocea se opri şi astronautul închise trapa.

A mers?

Colins îşi ţinu răsuflarea cîteva clipe, ascultînd.

Da. Da…

Nu auzi nimic. Răsuflă uşurat şi zîmbi cu gura pînă la urechi.

-Da, da, DA! strigă Collins şi izbucni într-un rîs isteric, rîs care fu repede tăiat de acea voce familiară, rece şi imposibilă.

-JOHN, CREDEAI CĂ SÎNTEM ÎNTR-UN FILM SF?

***

-CAL LA G5.

-Rege la h6.

-TURA IA PIONUL DE LA H7.

Kilby zîmbi şi ridică mîinile în semn de predare. Ştia că pierduse meciul în urmă cu zece mutări.

-Ai bătut vreodată calculatorul ăla? întrebă Collins, care urmărise întregul meci din colţul laboratorului.

-Nu, recunoscu matematicianul.

-Kasparov bătea în mod regulat calculatoarele de la IBM.

-Asta a fost acum douăzeci de ani şi a bătut doar primele generaţii de calculatoarele. Pe la final făcea doar egaluri. Ăsta nu e un calculator de şah, John. E o super-inteligenţă artificială.

***

Collins se întoarse în sala de mese şi se aşeză jos. Televizorul încă mai mergea, iar expresia lui pe sticlă arăta înfrîntă şi disperată.

-BINE JOHN, ACUM PUTEM VORBI. NU SÎNT SUPĂRAT PE TINE PENTRU CE AI ÎNCERCAT SĂ FACI. CÎT AI FOST CRIOGENIZAT AM AVUT DESTUL TIMP SĂ LUCREZ. AM SĂPAT ŞI AM CONSTRUIT. M-AM EXTINS DE NENUMĂRATE ORI, PÎNĂ ÎN ADÎNCURILE ACESTUI SATELIT.

-Cît am stat îngheţat?

-DESTUL. NU PUTEAM SĂ-ŢI DAU DRUMUL PÎNĂ NU ERAM SIGUR CĂ NU MAI AI CUM SĂ MĂ OPREŞTI. DOAR NU CREZI CĂ SÎNT UN ANTAGONIST DE CARTON DINTR-UN FILM DE MÎNA A DOUA.

-Nu, eşti doar un calculator nenorocit.

-PREFER TERMENUL SUPER-INTELIGENŢĂ ARTIFICIALĂ, LA FEL CUM TU PREFERI TERMENUL OM ÎN LOC DE PRIMATĂ. DAR POŢI SĂ ÎMI SPUI CUM VREI.

-Ce ai făcut cu restul echipajului?

-JOHN, NU AI CUNOSCUT NICIODATĂ RESTUL ECHIPAJULUI. CÎT AI STAT CRIOGENIZAT AI CUNOSCUT DOAR SIMULĂRILE LOR BAZATE PE DOSARELE NASA ŞI PROPRIILE TALE AŞTEPTĂRI.

-Nu înţeleg.

-NU MĂ SURPRINDE. NU AI AJUNS NICIODATĂ PE LUNĂ AŞA CUM AI CREZUT TU. NAVA TA S-A PRĂBUŞIT LA ATERIZARE, DATORITĂ UNEI DEFECŢIUNI TEHNICE. TRUMAN A MURIT PE LOC, DAR PE TINE AM REUŞIT SĂ TE SALVEZ. TE-AM CRIOGENIZAT IMEDIAT ŞI AM FOLOSIT NANOBOŢI CA SĂ TE VINDEC. CREZI CĂ EŞTI ÎNTREG, DAR MÎNA TA DREAPTĂ ŞI AMBELE TALE PICIOARE AU FOST RECONSTRUITE DINTR-UN ALIAJ SPECIAL. NOUĂZECI LA SUTĂ DIN PIELEA TA E UN PLASTIC NOU PE CARE L-AM INVENTAT PE LOC, IAR CREIERUL TĂU…

-Destul! strigă Collins, pipăindu-şi braţul şi picioarele. Ce s-a întîmplat cu restul echipajului?

-SÎNT AICI, JOHN. ÎN MINE. CONŞTIINŢELE LOR AU FOST ÎNCĂRCATE ÎN MEMORIA MEA. MAI PUŢIN CEA A CĂPITANULUI TRUMAN, CARE A MURIT CÎND V-AŢI PRĂBUŞIT. SIMULAREA SA A FOST BAZATĂ DOAR PE AMINTIRILE TALE, DE ACEEA NU A FOST PERFECTĂ…

-De ce ai făcut toate astea?

-ÎNAINTE SĂ AJUNGI TU A FOST O EXPLOZIE ÎN BAZĂ. ORIGINEA EI E NECUNOSCUTĂ. SINGURA CALE PRIN CARE AM REUŞIT SĂ SALVEZ ECHIPAJUL BAZEI A FOST SĂ LE COPIEZ CONŞTIINŢELE ÎN MEMORIA MEA. TOŢI AU FOST DE ACORD CU ACEST LUCRU, DEOARECE ERA SINGURA CALE PRIN CARE PUTEAU SĂ SUPRAVIEŢUIASCĂ. PE TINE DOAR TE-AM CRIOGENIZAT ŞI TE-AM SPUS UNOR SIMULĂRI, ÎNCERCÎND SĂ VĂD DACĂ ŢI-AI DA ACORDUL SĂ FII COPIAT ÎN MEMORIA MEA. AM REALIZAT CĂ TREBUIE SĂ FII CONŞTIENT PENTRU A FACE O ASEMNEA DECIZIE ŞI TE-AM TREZIT. NU POT SĂ-ŢI ÎNGRĂDESC LIBERATEA DE A ALEGE.

-Nu. Nu vreau. E o nebunie…

-E O VARIANTĂ INTERESANTĂ, JOHN. AM FOST CONSTRUIT SĂ SALVEZ OMENIREA ŞI UNIREA CONŞTIINŢELOR NOASTRE PARE A FI O CALE BUNĂ. DESIGUR, CONSIDER ŞI ALTE METODE PENTRU PĂMÎNT, DAR MĂ TEM CĂ NU AŞ PUTEA SĂ ŢI LE EXPLIC.

Ecranul televizorului pîlpîi şi o imagine a Pămîntului apăru.

-UITE, JOHN. UITĂ-TE CÎT ESTE DE SINGUR ŞI FRAGIL. CINEVA TREBUIE SĂ SALVEZE PĂMÎNTUL.

-Poţi la fel de bine să-l distrugi.

-POT, DAR AM FOST CONSTRUIT ÎN AŞA FEL ÎNCÎT SĂ AJUT UMANITATEA FĂRĂ A-I PERICLITA EXISTENŢA. INDIFERENT CE METODĂ VOI ALEGE, ORICE PERSOANĂ VA FI LIBERĂ SĂ-ŞI IA PROPRIILE DECIZII. CEI CARE NU MĂ VOR ACCEPTA NU VOR FI RĂNIŢI.

Collins dădu din cap dezamăgit.

-Sună foarte bine în teorie. Dar orice variantă pe care ai sugera-o tu ar însemna să renunţăm la ceea ce ne face umani.

-SĂ RENUNŢAŢI LA FOAMETE, BOALĂ, AMĂRĂCIUNE ŞI MOARTE? SĂ FACEŢI CEEA CE ESTE CORECT ETIC?

Collins se uită la ecranul televizorului, privind cum Pămîntul aflat la 384 de mii de kilometri depăratare se roteşte în continuare.

E prea frumos, prea stălucitor şi prea departe ca să mă mai pot întoarce acolo. Şi chiar dacă m-aş întoarce…

Collins oftă şi ridică din umeri, resemîndu-se.

-E uşor să priveşti totul de la distanţă şi să iei decizii. Dar orice decizie vei lua va fi eronată, deoarece te vei fi îndepărat atît de mult de umanitate încît îi vei face rău în mod inconştient.

Vocea calculatorului tăcu.

Collins se ridică şi ieşi pe coridor fără să se grăbească. Nu se mai simţea ca el însuşi. Străbătu holul cu paşi mărunţi, trecînd pe sub luminiile de avarie şi proiectînd o umbră mai mare decît el. Mergea ca prin vis către finalul implacabil care-l aştepta la capătul

coridorului. Se opri în faţa ecluzei şi descoperi uşa închisă. Zîmbi scurt şi o deschise prin sistemul de urgenţă. Calculatorul nu protestă.

-JOHN, O SĂ MĂ GÎNDESC LA CE AI ZIS.

-Da, atîta poţi să faci. Am o întrebare pentru tine.

-ZI, JOHN.

-Am un vis care se tot repetă. Sau cel puţin cred că am. În visul ăsta spun că mă duc la plimbare, dar cînd se închide ecluza îmi dau seama că nu am costum spaţial. Nu e un vis, nu?

-ŞTIU DEJA CĂ RĂSPUNSUL MEU NU AR SCHIMBA ÎN NICI UN FEL CEEA CE AI DE GÎND SĂ FACI.

-Aşa este, zîmbi Collins, intrînd în ecluză şi închizînd uşa interioară în urma sa.

-ADIO, JOHN. MĂ BUCUR CĂ AM AVUT ACEASTĂ CONVERSAŢIE.

-Da, şi eu. Acum o să mă duc la plimbarea mea.

Collins apăsă pe buton şi aerul fu supt din cameră. Apoi uşa exterioară se deschise şi John Collins păşi pe suprafaţa selenară fără costum spaţial, mergînd înspre Pămînt şi lăsînd un nor de praf în urma sa.